

Chương 12

Tuyệt Đối Đừng Nghiêm Túc

Còn người càng trưởng thành, thì càng quen với việc xem nhẹ bản thân mình, không thể cười tẹt ga, không thể khóc lóc bất cứ lúc nào, mọi thứ chỉ nhàn nhạt, và nhàn nhạt cũng là dấu hiệu của sự chín chắn. C luôn khuyên tôi tìm lấy một lỗ hổng, để giải phóng mình, chỉ có như vậy, tôi mới không sụp đổ. Cậu ta chỉ nhìn thấy sự viên mãn bên ngoài của tôi, mà không nhìn thấy được sinh mệnh của tôi đã khuyết từ lâu tôi vẫn không tìm được lối ra.

Khi tốt nghiệp, C từng nói với tôi rằng: “Nếu quả thực không có ai thích hợp, cậu xem đi, tôi cũng không tồi này, thôi thì chúng ta cứ vá víu mà sống đi”.

Tôi nói: “Chỉ xét hành động vĩ đại bỏ rơi tôi trên cành cây của cậu, tôi thực không dám, người có lá gan thỏ để như tôi sợ chết lắm”.

“Mịa, có thể đừng nhắc tới chuyện đó không? Tôi hối hận lắm, chỉ một lần bỏ rơi đó, ai ngờ đã mất cậu cả đời chứ”, C ôm vẻ mặt xót xa, ân hận. Có điều lúc đó ở buổi lễ tốt nghiệp, mọi người đều không nhìn thấy vẻ bi thương của nhau.

Điều mà tôi luôn muốn nói cho C biết là, không phải là cậu đã đánh mất tôi, mà là tôi đã đánh mất tất cả những thứ thuộc về mình. Nguyên nhân tôi không muốn nói cho C biết vô cùng đơn giản, vấn đề sâu xa như thế này, bản thân tôi hiểu là được rồi, cậu ta đâu có nộp học phí cho tôi, sao tôi phải nói cho cậu ta biết, tôi đúng là bần xỉn hết chỗ nói.

Lần gặp mặt này không phải là ở quán cà phê, tôi nghĩ chắc chắn là đầu óc tôi có vấn đề nên mới chọn hiệu sách. Nhìn sản phẩm văn hóa bày la liệt trước mặt, tôi ngượng chín cả người, toát mồ hôi hột trước sự thô lỗ của mình.

“Nghĩ gì vậy? Trầm tĩnh như thế này đâu phải là phong cách của cô”, nguyên tắc đầu tiên của thân sĩ chẳng phải là khi gặp người đẹp đều bắt chuyện trước sao, tại sao phải muốn tôi mở miệng trước? Còn bất lịch sự với mỹ nữ như thế này nữa (từ bốn tuổi tới tám mươi tuổi, tất cả nữ giới đều được gọi là mỹ nữ), “Chẳng phải là tôi đã uống thuốc xong mới ra ngoài sao? Cho nên mới được bình thường”, tôi tinh bơ. “Anh là gì của sếp tôi vậy?”, tôi biết cùng với việc mình mở mồm ra, thì nguy hiểm đã xuất hiện. Cái gọi là nguy hiểm chính là có thể tôi không bịt nổi miệng mình, nhưng nếu đã quyết định ra ngoài bàn mối giao dịch, vậy thì chắc chắn là phải dò la gia thế cho rõ ràng.

“Cô vẫn nên trầm tĩnh thì hơn, cô cứ cất lời là tôi chẳng biết phải ứng phó ra sao”, anh ta bình tĩnh lau miệng, vươn vai, hi, không ngờ tôi đã nhìn thấy cơ bụng của anh ta.

Tôi hoàn toàn phớt lờ lời anh ta nói, thăm dò tôi như thế này tôi hiểu. Lấy bất biến ứng vạn biến, chiêu này tôi cũng biết dùng. Anh đã liệu được nước cờ của tôi rồi, chỉ không ngờ hôm nay tôi đã thay đổi rồi.

“Tôi không phải là ai của anh ta, nhưng tôi lại bằng lòng trở thành ai đó của cô”, anh ta có vẻ buồn cười nhìn tôi, “Mục đích cô hẹn tôi là gì?”.

Ba hoa đi, anh cứ ba hoa đi, nói năng ngọt xớt, chiếm hời của bà đây, đợi lát nữa anh sẽ biết ai là ai của nhà ai thôi, “Tôi không ngại anh trở thành ai của ai. Và tôi sẵn lòng trở thành ai của anh. Nói thật, đến tuổi này rồi mà anh vẫn đi xem mặt, cũng là bị ép phải không?”, tôi quăng cành oliu giúp đỡ, việc quăng thòng lọng này ai cũng giỏi, để xem người bị cho vào thòng lọng kia có thạo nghề hay không, “Trước mặt người thật đừng nói những lời giả dối, là mẹ anh ép anh lấy vợ, hay là cha anh?”.

“Ồ? Chuyện này mà cũng bị cô nhìn ra rồi?”, tinh anh đúng là tinh anh, dù kinh ngạc thì người ta cũng chỉ “ồ” một tiếng khe khẽ. Định lực lớn ra phết nhỉ.

“Mẫu hậu của tôi ra lệnh cho tôi trước ba mươi tư tuổi bắt buộc phải giải quyết mình cho xong, để không bị bà giải quyết, tôi đã quyết định tự tay giải quyết, theo tôi thấy thì làm vậy sẽ tốt hơn. Anh đóng giả làm bạn trai của tôi, tôi đóng giả làm bạn gái của anh, phụ trách ứng phó với người già hai bên gia đình, được không?”, thẳng thắn đi, đừng do dự, come on¹, “Anh xem tôi không đến mức khó nhìn, anh cũng được xem là ổn, tôi trang điểm vào thì cũng được xem là mỹ nữ, anh trải chuột vào cũng có thể gạt được mẹ tôi. Tôi biết, có thể tôi sẽ dọa cho anh ta sợ chạy mất dép, nhưng quả thực là tôi không có lòng kiên nhẫn để bồi dưỡng trường kì.

“Cô bắt chuyện với người khác đều như vậy sao? Bao gồm cả chàng trai bị cô bội tình bạc nghĩa kia?”, anh ta dạt dào hứng thú, “Xem ra tôi vẫn phải nghe ngóng nhiều về cô từ sếp các cô rồi”.

“Anh và sếp chúng tôi có mối quan hệ tốt lắm sao?”, tôi hơi do dự, nếu bị sếp biết chuyện này, liệu có bị anh ta rửa sả cho mất mặt hay không.

“Không được tốt lắm”, tôi không thích sự ngắn gọn của anh ta, nhưng tôi thích sự khắt khe trong lời nói của anh ta. Như vậy, sẽ không ai làm tổn thương ai cả, tốt lắm.

“Anh xem tướng mạo ngũ hành của anh chắc chắn là không kém cạnh gì tôi, anh có thể tới xem mặt với tôi, chúng tôi anh có áp lực từ phía gia đình. Nếu

không, dựa vào điều kiện của anh dù thế nào cũng phải tán được một cô bạn gái chứ, đúng không?”, tôi gõ bàn, đừng giả hành giả tởi với tôi, thời buổi này người đều thành tinh cả rồi, ai có thể ngốc hơn ai chứ.

“Vậy cô nói xem tôi làm bạn trai của cô thì có lợi lộc gì? Cô hùng hổ dọa người như thế này, chắc chắn là ở nhà bị ngược đãi không nhẹ phải không?”, nam tinh anh lại trưng ra bộ mặt được xem kịch hay.

“Đừng mơ đoán chuyện của nhà tôi, anh sẽ hối hận cho mà xem”, mẩu hậu của tôi nào phải người mà anh có thể đoán ý? Còn tôi không phải là bị ngược đãi không nhẹ, mà là bị ngược đãi đến chết.

“Mặc dù làm bạn gái thiệt thòi hơn làm bạn trai, nhưng nể tình hôm qua anh không cười nhạo tôi, tôi sẽ không bắt anh đóng thêm phí phụ thu nữa. Phụ nữ gặp phụ huynh khá là tốn tiền, nếu anh có yêu cầu đặc biệt, thì anh phải thanh toán phí trang phục chứ nhỉ?”, sự thực chứng minh, người có khả năng nhẫn nại luôn là người cười sau cùng. Điều kiện là phải nói xong xuôi trước, tôi không thể để mất thời cơ quan trọng được.

“Ha ha ha”, anh ta bỗng cười ha hả, trong phòng sách yên tĩnh, tiếng cười sang sảng.

“Cười đồng nghĩa với che đậy, đừng mong sử dụng kế hoãn binh, tôi mời anh ăn cơm đâu phải là để anh có thể mặc sức ăn uống”, hôm nay tôi nhất định phải cứng rắn tới cùng.

“Ha ha có nghĩa là ngầm thừa nhận”, tôi vội vàng đặt ra quy định, trò chơi bắt đầu, sẽ không thể thuận theo anh được, “Anh đã đồng ý với tôi, vậy thì hôm nay phải nghe tôi. Chọn ngày không bằng gặp ngày, anh không có chuyện gì gấp gáp chứ? Hay là không phải là sở trường của tôi. Chỉ biết thuận cọc mà leo, vĩnh viễn không trưởng thành được, cũng không muốn trưởng thành.

Bất kể thế nào, nếu anh ta xuất hiện, thì đối với cha mẹ, đối với tôi, hoặc người nọ đều là một lời nói rõ. Tôi không hi vọng mình đúng, chỉ hi vọng mình không sai.

Anh ta đứng dậy nhìn tôi, thâm hiểm khó dò.

Tôi hơi chột dạ, “Anh không đồng ý thì có thể trả giá, có nước ai đòi nói đi là đi ngay được?”, anh ta bị tôi dọa sợ rồi sao? Nhưng tôi sợ, tôi sợ vẫn không kịp, tôi sợ tất cả mọi thứ đều trở nên không thể lường được.

“Cô thật sự không muốn biết gia cảnh của tôi? Cô độ lượng quá nhỉ?”, anh ta cúi đầu nhìn tôi, tới độ tôi chột dạ.

“Lẽ nào cô không cần hiểu sơ qua về tôi sao? Nếu mẹ cô hỏi cô thì cô phải làm sao?”, tư duy của tinh anh luôn chín chắn hơn kẻ kém cỏi là tôi đây, tôi buộc phải chịu lép vế, “Tôi là xx doanh nghiệp. Nhớ rõ nhé, tránh tình trạng không trả lời được câu hỏi của mẹ cô, tôi họ Hứa”, cái tên này quen thuộc quá nhỉ? Anh ta cố tình hù dọa mình hay sao?

“Đừng nhìn tôi như vậy, cô muốn nói tôi là con nhà giàu phải không?”, hiển nhiên anh ta đã nhìn thấy vẻ mặt này nhiều như cơm bữa rồi, anh ta bình tĩnh tới độ đến tôi cũng muốn lay tỉnh anh ta, hỏi lời anh ta nói có phải là thật hay không.

Anh là con nhà giàu sao? Anh không phải là con nhà giàu, anh là con nhà siêu giàu! Tôi thật muốn than thở mặc dù tôi không hiểu lắm về tạp chí tài chính, nhưng doanh nghiệp của dòng họ nào đó thì tôi vẫn biết. Tôi là người có nhân phẩm biết bao, ở bên đường mà có thể quơ được con nhà giàu? Chỉ có thể nói là thời buổi này nhiều con nhà giàu quá, đi dạo trên đường thôi mà cũng có thể túm được một người. Tôi than thở một tiếng, đâu phải là phó thác cả đời, có bao nhiêu tiền là việc của nhà anh, chẳng có dây mơ rễ má gì tới tôi cả.

Anh ta khom cánh tay ra hiệu cho tôi, tôi nhìn anh ta chăm chăm, vẻ mặt mờ mịt.

“Nếu đã đi gặp phụ huynh, dù sao cũng phải mua quà, phải có hình thức chứ nhỉ? Chẳng lẽ cô không nên khoác tay tôi sao?”, vẻ mặt ta xem thường.

Tôi ngất, lừa đàn ông dễ dàng như vậy thật vì khi chết, chỉ có điều nếu giao dịch đã bàn bạc ổn thỏa, tôi đoán liệu có phải nhà anh ta cũng sắp bức anh ta tới điên, cho nên anh ta đã học được cách vá víu hay không.

Tôi chỉ muốn nói: Hi, thật lịch sự. Tôi nhảy lên, vội bước đi, nếu không tôi sợ anh ta sẽ thay đổi chủ ý, “Đi đi, thế nhưng nói trước nhé, là anh đến thăm cha làm thịt thì phải làm thịt những người có tiền các anh, nếu không các anh cầm phiếu tiền như thế thật chẳng có gì thú vị, hãy cứu tế cho loại người như chúng tôi đây, sẽ khiến anh có cảm giác thỏa mãn đây.

Chuyện kì lạ nhất trên thế giới không phải là khoác tay người bạn gặp mặt chưa tới ba tiếng đồng hồ, cũng không phải là nhân phẩm của anh ta ra sao, mà là trong ba mươi phút, tôi đã muốn dẫn anh ta đi gặp mẫu hậu. Chuyện kì lạ hơn cả là anh ta còn là con nhà giàu. Thế giới này biến hóa chóng mặt qua. Tôi không biết việc này có bị coi là lừa gạt hay không. Theo tôi thấy, thì là tôi muốn làm một mẻ, khỏe suốt đời, tôi đã mệt rồi.

Cả đường đi đều thuận lợi, lần đầu tiên cảm giác về nhà lại tuyệt vời tới vậy. Khi cửa nhà mở ra, bạn muốn hỏi tôi hưởng thụ nhất điều gì, thì hiện tại tôi có thể nói với bạn rằng, điều mà tôi hưởng thụ nhất là khi mở cửa ra, nhìn thấy dáng vẻ của mẹ tôi.

“Cậu là...?” mẫu hậu đã đánh mất đi phong độ thường ngày, đặc biệt là khi nhìn thấy tay tôi khoác lấy cánh tay của người ta.

Thực ra, chuyện này phải trách tôi. Tôi nghĩ, nếu như mình một tháng đổi một anh bạn trai, có thể khi mẫu hậu mở cửa, tay sẽ cầm dao, chứ không phải là dáng vẻ kinh ngạc như thế này.

“Mẹ, mẹ phải nâng cằm của mình lên cho vững nhé, nếu không lát chúng ta gặp khách lại phải chạy thẳng tới bệnh viện thì nguy”, sao tôi có thể bỏ lỡ cơ hội đả kích bà được, mặc dù tôi biết những lời này không hợp thời lắm, nhưng khoảnh khắc này, mỗi tế bào của tôi đều đang hô hoan: Cuối cùng đã báo thù được rồi cho dù ngày mai bắt tôi phải kinh qua gió táp mưa sa, để đổi lấy khoảnh khắc này, thì đều đáng cả!

“Đề con giới thiệu qua nhé, bạn trai con, Hứa - anh Hứa. Đây là mẫu hậu của em”, tôi lớn tiếng giới thiệu, có điều khi nhắc tới tên tôi mới phát hiện ra rằng, hồi nãy tôi đã quên hỏi tên của anh ta.

“Cháu chào cô ạ, cô cứ gọi cháu là Hiên Nhiên là được ạ. Chưa chào hỏi cô mà đã tới nhà thăm thế này, là cháu mạo muội rồi ạ”. Người từng trải có khác, đối mặt với thái độ như thế này của mẫu hậu, mà anh vẫn giữ được phong độ. Điều quan trọng nhất là rõ ràng tôi đã nhìn thấy anh sắp cười thành tròng tới nơi, thời khắc then chốt vẫn cứ nho nhã lễ độ, lần này xem như tôi phục anh. Nói cách khác, con của nhà giàu chính là con nhà giàu, bạn nhìn lễ tiết của người ta kia. Người như tôi đây dù có khoác lên mình long bào thì cũng không thể biến thành thái tử, nhiều nhất chỉ là một con khỉ con trộm đào tiên mà thôi.

“Không phiền gì đâu, không phiền gì đâu, tới là tốt, tới là tốt,” mẫu hậu cứ nhìn chăm chăm người ta.

Tôi kéo bà, đã hơn năm mươi tuổi đầu rồi, có mắt mắt không cơ chứ, đừng có cứ nhìn người ta tròng tròng như thế, con đã giám định xong anh ta là người sống, hơn nữa nhìn bề ngoài là giống đực rồi.

“Mẹ, con xin mẹ đó, đây chẳng qua chỉ là giống đực thôi mà, mẹ có đến nỗi phải vậy không? Nếu con dẫn Châu Nhuận Phát² tới mẹ còn không ngắt ngay lập tức ấy à!” (Châu Nhuận Phát là thần tượng của mẹ tôi). Tôi khẽ thì thầm bên tai bà.

Tôi quay đầu nhìn nam tinh anh, anh ta nhìn chúng tôi cười. Tôi không biết anh ta đang cười nhạt, hay là thực sự cảm thấy vui vẻ. Tôi gắng cười nhạt, hay là thực sự cảm thấy vui vẻ. Tôi gắng cười, nhún vai. Khi quay đầu, tôi bỗng cảm thấy sao mà buồn bã, chúng tôi vẫn cách nhau một thế giới, nhưng điều này không thể cảm hóa tôi.

Cuộc trò chuyện của người trưởng thành quá nhàm chán, những thứ to lớn không thích hợp với trẻ chậm phát triển như tôi lắm, tôi không quan tâm đến sự cao thấp của cổ phiếu, càng không quan tâm đến mức độ nguy hiểm của việc đầu tư và biến động bất ngờ của giới tài chính, nhìn phụ hoàng và nam tinh anh thảo luận về chủ đề tôi nghe là buồn ngủ, tôi chán chường nhấn tin với Chân Chân: “Tôi dẫn anh ta về rồi”.

“Dẫn đi đâu? Khách sạn?”, trí tưởng tượng phong phú Chân Chân khiến người ta chẳng thể đề phòng, tạo hóa quả thực là thần kì tốt cùng, về sự tồn tại của Chân Chân tôi không biết có nên ấn nút like cho tạo hóa hay không.

“Nào cô có vấn đề rồi hả? Dẫn đến gặp cha mẹ tôi rồi. Nếu muốn tôi lựa chọn một cách cảm tính, chắc chắn tôi sẽ lựa chọn khách sạn, nhưng để không gây ra tổn thương cho tinh thần và xác thịt, cuối cùng tôi đã lựa chọn một cách lí trí, dẫn về nhà báo cáo với cha mẹ.

“Em muốn lên nào thì phải có sự phối hợp chứ. Anh ta đi cùng chị thật hả? Chị ra tay nhanh thật đấy nhỉ, em đây phục sát đất. Chị chính là kiểu người không ra tay thì thôi, đã ra tay là dọa chết người”, tin nhắn của Chân Chân tới rất nhanh, tôi tin là cô nàng cũng khiếp sợ.

Thực ra, tôi cũng một mực không hiểu, là điều kiện giao dịch đã lay động anh ta, hay là người này quá dễ lừa? Mục đích của anh ta là gì? Tôi luôn cảm thấy người ta đã bày bố sẵn cạm bẫy, chỉ đợi tôi nhào vào mà thôi.

“Đừng nói nhiều lời, giúp tôi hỏi sếp xem, người này là ai?”, hiện giờ căng thẳng có phải là hơi muộn rồi không? Đừng dẫn sói vào phòng, làm rõ ngọn nguồn vào lúc này xem ra là việc khá quan trọng.

“Đây là ai mà chị còn không biết, chị bạo gan thật đấy, quả nhiên vẫn là chị hung ác!”

Tôi không trả lời lại, ngậy người trước điện thoại. Tin nhắn của một số điện thoại lạ được gán đến. Số điện thoại thì khá quen, nhưng tôi không quen. Quen là bởi vì gần đây không biết tại sao tôi luôn nhận được tin nhắn của số điện thoại này, những tin đại loại như “Bạn vẫn khỏe chứ? Hôm nay thời tiết thế nào”.

Tôi không biết là ai gửi nhầm tin nhắn, nhưng thời tiết tốt hay xấu phải dùng tin nhắn để nói, thì đây là một tên nhạt nhẽo, lãng phí nhường nào. Nhắn tin không mất tiền chắc, bạn xem tôi luôn xem dự báo thời tiết trên Baidu, miễn phí 100%, tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường.

Không biết có phải là đã phát hiện ra sự nhạt nhẽo và trầm lặng của tôi hay không, mà nam tinh anh đột ngột chuyển chủ đề tới tôi, “Sếp em nói em biết

nấu nướng, trưa nay trở tài cho anh xem nhé?”, nhìn thấy tôi trợn trừng mắt, anh ta lại cười.

Quả nhiên là người không dễ chọc, giờ hồi hận dẫn anh ta về nhà đã quá muộn rồi. Giờ phút này, tôi thật muốn giờ ngón giữa với tạo hóa, tạo ra một Chân Chân đã đủ kì lạ rồi, còn tạo ra một tinh anh không biết thẹn nữa... “Tai nào của anh nghe thấy tôi biết nấu nướng hả?”.

“Biết chiết chứ, sao con lại không biết, có bữa cơm nào mà không phải là con làm đâu?”, mẫu hậu kéo tôi, nháy mắt ra hiệu với tôi.

Nhìn phản ứng của mẫu hậu, quả thực là có thể gọi là nhanh chóng, mãnh liệt, nhưng con không cảm thấy mẹ đang coi trọng con, mà là đang muốn lấy mạng của con.

“Đi thôi, để mẹ giúp con một tay. Hiên Nhiên, cháu và cha con bé cứ trò chuyện một lát đi nhé”, mẫu hậu lôi tôi vào nhà bếp.

Tôi đưa tay ra toan túm lấy sofa, có điều trọng lượng của sofa và sức mạnh của mẫu hậu không thành tỉ lệ thuận. Khi tôi quay đầu, đã nhìn thấy khuôn mặt chán sống kia. Tôi muốn uy hiếp anh ta, nhưng gần đây hình như tôi nhớ thù của nhiều người lắm, nhưng chưa từng thực hiện kế hoạch báo thù.

Trong nhà bếp, người bận rộn chắc chắn là mẫu hậu, tôi ngồi xõm ở một góc vẽ vòng tròn.

“Cô tìm người này ở đâu ra vậy? sao cậu ta còn biết sếp cô? Thân với sếp các cô lắm à?”, mục đích mẫu hậu gọi tôi vào nhà bếp đã hai năm rưỡi.

“Chẳng phải là mẹ muốn sếp con sắp xếp hay sao? Sau này con nghe mẹ cả”, tôi chẳng có hứng thú gì, giờ tôi chỉ muốn mau chóng để anh ta về, còn mình yên lặng trốn đi một lát.

May mà, mẫu hậu không nói gì thêm. Tôi đảm nhiệm chức vụ bung đồ ăn.

Bữa trưa hạ màn trong lời khen ngợi, có điều tôi không có lòng dạ ăn uống. Nam tinh anh tổng kết, bày tỏ lòng cảm ơn. Phụ hoàng và mẫu hậu bày tỏ, sau này tới nhà chơi thường xuyên. Bữa tiệc tuyệt đẹp tới đâu cũng sẽ có lúc phải giải tán, cuộc gặp gỡ có hoa lệ đến đâu cũng có lúc phải chia xa, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của mẫu hậu, khi tôi dẫn anh ta ra khỏi cửa, thời cơ đã tới.

“Đừng có tưởng thật về lòng nhiệt tình của cha mẹ tôi, lòng nhiệt tình của họ đối với một con chó lang thang cũng không kém đối với anh đâu, vì họ quá cô đơn mà thôi”, tôi không biết đây vừa là lời cảnh cáo vừa là lời thở dài, họ quả thực đã cô đơn quá lâu rồi.

“Nhưng những lời tôi nói là nghiêm túc đấy”, anh ta nhìn cửa nhà tôi, “Cảm giác ở cạnh họ rất tuyệt, tại sao cô lại không thích nhỉ?”

Anh nghiêm túc cái gì chứ, có thể đến nhà một người con gái dễ dàng như thế, anh vẫn nên bớt nghiêm túc đi thì hơn. “Tuyệt đối đừng nghiêm túc, nghiêm túc thì anh sẽ thua đấy. Và lại tôi đâu có không thích họ, có điều nếu họ không ép tôi dẫn đàn ông về nhà, thì tôi sẽ thích hơn”.

Tôi không thể nói cho anh ta biết, rất lâu về trước tôi đã thua rồi. Nhìn anh ta độc thân, đương nhiên là tôi không đoán ra được anh ta đã bị thua trước người khác chưa, hoặc là người khác đã bị thua trước anh ta chưa.

Sau khi về tới nhà, thái độ của mẫu hậu lại có phần kì lạ. Bà không đưa ra bất cứ bình luận nào, chỉ thở dài ngao ngán, rồi cùng cha ra ngoài đi dạo.

Tôi không thể hiểu nguyên nhân của tiếng thở dài kia, lẽ nào bà trách tôi không giữ người ta lại sao? Hoặc là có ý tứ sâu xa nào khác? Tôi chỉ có thể chong mắt nhìn lên trời than thở: Mẫu hậu, tu luyện của mẫu hậu đã đạt tới cảnh giới, con phải giết bao nhiêu yêu quái để thăng cấp mới có thể theo kịp bước chân của mẫu hậu.

Mỗi ngày đều có đêm khuya, trong đêm khuya, mỗi con người đều sẽ trở nên trầm lắng, biểu hiện ra ngoài và suy nghĩ trong lòng hoàn toàn khác nhau. Với kinh nghiệm mà tôi có, muốn nhìn thấu bản chất của con người qua vẻ mặt quả thực là không thể hoàn thành nổi. Tôi nghĩ, điều này không có liên quan gì nhiều tới chỉ số thông minh của tôi, có chăng là, tôi cảm thấy đi nghiên cứu con người quá mệt mỏi, chẳng bằng sống tĩnh thì hơn. Thế nhưng, bản thân tôi còn không tĩnh, thôi thì cứ đi nghiên cứu cá thể là bản thân trước vậy.

Ghi chú:

1. Ngữ khí, mang nghĩa lôi kéo, cổ vũ, tạm hiểu trong trường hợp này là “Nào!”

2. Là nam diễn viên Hồng Kông nổi tiếng của điện ảnh Hồng Kông thập niên 1980 và đầu thập niên 1990.